

Entrevista exclusiva a Sting

El rei verd

Després de tres anys de silenci, el cantant Sting torna amb un nou disc, un concert espectacular i les mateixes ganes de canviar el món. Pel mes de juny actuarà a Barcelona.

Amb una tassa de te a la mà, Sting s'asseu a terra per escoltar el so tridimensional del Q Sound enmig de l'estadi encara desert. Avui és dijous 7 de març i falten menys de tres hores per al seu debut a la capital nord-americana. Agafa el baix (és la primera vegada després de *Synchronicity*). El jersei de color gris amb una caputxa que sobresurt de la caçadora negra li dona un aire despenjat. Al seu costat, sobre l'escenari buit del Capital Center de Washington, hi ha David Sancious, Dominic Miller i Vinnie Colaiuta, els tres músics que l'acompanyen en aquest World Tour 1991 (serà a Barcelona el 12 de juny). Junts presenten *The Soul Cages* (*Les gàbies de l'ànima*), el darrer àlbum de l'ex-líder de Police. Un àlbum ple de malenconia, delicadesa i introspecció. Segurament el seu elepe més personal, dedicat al seu pare, que va morir l'any 1987, mentre ell es trobava a Brasil, i també a dos col·legues morts l'any passat: el director John Dexter i Ethyl Eichelberger. Havien treballat junts a Broadway en la posada en escena de *L'Òpera de tres rals*, de Bertolt Brecht.

"Estic cansat", admet. I s'estira al sofà del camerí poc abans que comenci el concert. Té 39 anys, cinc fills (l'última, Eliot Paulina, va néixer fa un any a Itàlia), vuit pel·lícules, onze àlbums, un nom (Sting vol dir "punxeta") que es va guanyar al començament de la seva carrera per la seva manera de ser i pels seus jersis de ratlles grogues i negres que feien que s'assamblés a una abella. Fóra de l'estadi, a la perifèria de la capital, divuit mil persones fan cua per aplaudir-lo.

—¿Per què hi ha tantes referències a la mort a *The Soul Cages*?

—La mort és una cosa amb la qual has de passar comptes quan comences

a fer-te vell. Has d'entendre que és una realitat, no una cosa que es veu a les pel·lícules. En la societat moderna hi ha una tendència a ignorar-la, a fer veure que no passa res i a anar tirant. En les societats antigues era completament diferent. El dol era un temps profund, una meditació sobre la persona que havia mort i sobre la mateixa idea de la mort. Sense res de morbós: no fer-ho significa imposar-se un càstig psicològic, no donar temps a la ment a assimilar aquest nou concepte.

—El nou àlbum, dedicat al seu pare, apareix després de tres anys de silenci, ¿ha passat per un període de crisi creativa?

—Sí. Els meus pares van morir amb sis mesos de diferència. Quan va morir el meu pare no tenia forces per escriure. Vaig entrar en una mena de purgatori i no aconseguia fer res d'una certa profunditat. Em vaig dedicar sobretot a la gira per l'Amazones, vaig treballar a Broadway. Realment tenia por, volia exorcitzar tot el que havia passat, fent veure que tot continuava igual que abans. Quan finalment vaig afrontar el problema, quan vaig aconseguir expressar tot allò en metàfores, aleshores vaig poder superar el bloqueig.

—¿Quina relació tenia amb el seu pare?

—Difícil. Era un home a qui no li agradava expressar les seves emocions. La relació entre pare i fill és molt complicada. Comença com una rivalitat per l'afecte matern, continua com un rebuig. Jo vaig marxar de casa meua als disset anys. Després et converteixes tu mateix en pare, recorres el camí invers i potser aleshores descobreixes veritablement el teu pare. A mi em va succeir molt més tard, l'ocasió va ser justament aquest disc. No tenia cap altra alternativa. Potser

per això hi ha tanta ràbia contra la mort, contra l'església. Però s'acaba amb una nota d'esperança. Per a l'última cançó, *When the Angels Fall*, vaig fer servir una clau major, era com dir que alguna cosa havia canviat, que el procés havia servit per a alguna cosa.

—¿Les reflexions de *The Soul Cages* han modificat la seva manera de ser pare?

—El disc és un símptoma. Un senyal de maduresa. Vaig canviant, vaig madurant com a home. També com a pare. Tenia vint-i-tres anys quan va néixer el meu primer fill. Però m'ha fet falta molt de temps per entendre-ho. Amb els nens intento ser expansiu, molt més del que ho han estat els meus pares amb mi. Però sense exagerar, perquè acabarien per acusar-nos de ser massa sentimentals, de la mateixa manera que nosaltres acusem els nostres pares de reprimir les seves emocions. No és una feina fàcil. Viatjo massa. Sempre que pucestic amb els meus fills, però de vegades passo mesos sense veure'ls. No faig una vida familiar normal.

—A vostè, però, li encanta viatjar...

—És veritat, sóc un nòmada. No aconseguixo estar més d'una setmana al mateix lloc. Vagi on vagi, mai no desfaig la maleta. Inclús quan sóc a casa no aconseguixo instal·lar-me normalment.

—¿Per què?

—Mentre feia aquest disc vaig intentar descobrir la metàfora de la meua vida. Vaig néixer a Newcastle, a Gran Bretanya, a l'ombra de les drassanes. Per a mi els vaixells han estat sempre un símbol del món exterior. El meu pare sempre em deia: ves-te'n al mar i no et casis.

—¿Quant temps durarà la gira?

—Almenys un any. Vam començar a Berkeley a principis de febrer i anirem

per tot el món, a Barcelona també. Vull aturar-me uns dies a Bolonya per assistir a un curs que faran a la Universitat sobre els drets humans i el medi ambient. Són dos temes que m'interessen molt.

—*¿Quin dels dos li interessa més?*

—La meva opinió és que van lligats inevitablement. Els drets dels indis de l'Amazones estan amenaçats i és per aquesta raó que la selva desapareix.

—*¿En el món d'avui, ser verd no és un compromís polític massa pobre?*

—No, al contrari. El medi ambient cobreix tots els fronts. ¿Qui destrueix el planeta sinó les multinacionals i els governs? ¿I qui són les víctimes sinó els pobres? Ser verd avui és una tria política, no ecològica. Penso que la vella idea del segle passat, el capitalisme contra el proletariat, avui ja no té sentit. Són molt més realistes les guerres ecològiques.

—*¿Va prendre alguna posició davant la guerra del Golf?*

—Sí. Em van demanar cantar una cançó a favor de la pau i vaig rebutjar l'oferiment, perquè ningú no m'ha donat mai una definició satisfactòria del significat de la pau. El retorn de les tropes a casa seva no és prou, significa només que el món continua endavant com abans. Per a mi és una qüestió de mètode. No s'han de donar armes a un règim com el de Saddam

Hussein que no té ni idea de què és la democràcia. Si Georges Bush o John Major no ens agraden, podem fer-los tornar a casa seva. A Saddam no. L'hem creat nosaltres i és responsabilitat nostra destruir-lo. Em sap greu pels iraquians: han estat traïts dos cops.

—*¿Si no hagués estat cantant què seria avui?*

—Un mestre desastrós. Vaig ser-ho durant dos anys, és l'únic títol que tinc.

"Ser verd avuè és una tria política, no ecològica".

D.UMBERT

Es una feina importantíssima, però el sou és de misèria. El problema és que la nostra societat gasta massa poc en educació i massa en bombes. Una vegada vaig pensar de ser psiquiatra. Jo mateix vaig fer-me psicoanalitzar. M'hauria establert a Beverly Hills i hauria guanyat molts milions.

—O sigui que serà cantant tota la seva vida...

—Sí. M'agrada molt la música, sempre ha estat un reconfort per a mi. Siestic sol, siestic trist, siestic deprimid, siestic content, és en la música que trobo la meva expressió natural. La música és un do, iestic molt agraït d'haver-lo rebut, sóc molt afortunat de tenir-lo.

—Algú va dir que les cançons més boniques són les que va escriure després del seu conflictiu divorci amb l'actriu Frances Tomelty, la mare dels seus dos primers fills. ¿Hi ha una relació entre patiment i creativitat?

—Probablement. Des que era petit, creia en la música com una forma de teràpia. Quan les coses van malament la música és la via de compensació obligada.

—Fa dos anys va intentar recitar Brecht en un teatre i no va ser cap èxit. ¿Tornaria a fer-ho?

—De seguida. Mai no m'he divertit tant. Tornaria a fer-ho sense pensar-ho dos cops. És molt millor que el cinema.

—¿Per què?

—Et sents més responsable, amb més capacitat de controlar l'entorn i al mateix temps és el repte més gran i més difícil, fins i tot des del punt de vista físic.

—The Soul Cages és un disc ple de referències i de records de la seva educació catòlica.

—Vaig créixer en una comunitat on el catolicisme era molt fort. No me'n queixo, al contrari, eh un cert sentitestic content d'haver tingut aquesta educació de fons, m'ha obsequiat amb un simbolisme molt ric, el sentit de l'espiritualitat.

Hi ha molts temes en les quals noestic d'acord amb el papa, la contracepció, per exemple, o la idea que l'home és el ser més important de la terra. Crec que l'home pertany al planeta i no al contrari. I que si hi ha un déu, no és un déu transcendent, sinó un

déu en totes les coses. Més proper al de les religions primitives que a la tradició judeo-cristiana. Un déu fora de la creació pot destruir-la en qualsevol moment sense problemes. Com va fer Cristòfor Colom quan va arribar a Amèrica: es va sentir autoritzat a matar i destruir ja que la seva religió no li ho impedia.

—¿Qui és Sting?

—No sóc jo qui ha de dir-ho. No m'agraden les definicions, no vull que em defineixin ni que em converteixin en una caricatura, en un estereotip de mi mateix. Crec que fins ara ho he aconseguit, ningú ha aconseguit fer-me caure en el parany.

—¿Quins són els tres plaers que compten més per a vostè?

—Els mateixos de tots els homes. La música, el sexe i menjar bé. I dormir. Però ¿per què quedar-se només amb això? Tampoc renunciaria als meus fills, a sentir-me lliure, a poder viatjar per tot el món.

Alessandra Baldini
© Panorama-Interstampa
Traducció de J.B.